

Kísérőtanári beszámoló

Bretagne, Franciaország

2017-04-22 2017-04-29

Készítette: Dr. Majsáné Iván Gizella

2017.04. 22-29 között az Erasmus+ Szakképzési program keretében kísérőtanár voltam Bretagne-ban, Poullan sur Mer-ben a Maison Familiale Rurale iskolában. A program felelőseként a kísérőtanári teendők mellett monitoring feladatokat is elláttam.

Az iskolával 2011 óta van partneri kapcsolatunk. Az iskola profilja hasonló a mienkhez, bár az alapképzésben tanulók többféle tantárgyat tanulnak, és csak később szakosodnak. Bentlakásos iskola, ami lehetővé teszi, hogy késő délután is legyenek foglalkozások, többnyire gyakorlatok. Tágas, jól felszerelt demonstrációs termeik vannak, ahol a főzéstől a gondozáson át az ápolásig mindent gyakorolni tudnak.

13-os szakképzős tanulóink bölcsődében töltötték négy hetes gyakorlatukat.

A kiutazás szervezésében is aktívan részt vettem, amely az időpont egyeztetést, az utazás szervezését (transzfer, repülőjegyek, biztosítás stb) is magában foglalta.

Anégy tanulóval transzfer busszal kellett a repülőtérré utaznunk, vonattal nem értük volna el a gép indulását. Párizsban a Charles de Gaulle repülőtéren szálltunk át és Brestbe repültünk. Ez a kissé bonyolult utazás már önmagában igazolja, hogy szükség van kísérőtanárra, hisz a fiatalok még külföldön is alig voltak, repülővel pedig egyáltalán nem utaztak. Brestből még a célállomásig utaznunk kellett. Douarnenez-ben laktak-laktunk, ahol egy önálló házrészt béreltünk a tengerparton. A megérkezés után ismerkedés, vacsora volt az igazgatónőnél.

Hétfőn az iskolában kezdtünk. Bemutatták az intézményt, én pedig Yvette Olier igazgatónővel a francia tanulók szegedi gyakorlatát egyeztettem. Találkoztam azokkal a francia tanulókkal, akik májusban jönnek Szegedre.

Ezután a három bölcsődét látogattuk meg, eldöntöttük, melyik tanuló hol dolgozik. Hárman Douarnenezbe, egy tanuló Poullan-ba került. Mindenütt bemutatták az intézményt, elmondták a munkavégzést és a feltételeket, munkaidőt, munkaruhát, étkezést, utazást. A francia bölcsődei rendszer eltér a magyartól. A dánhoz hasonlóan a kisgyermek 6 hónapos kortól 6 éves korig egy intézményben vannak. Nem jellemző a kor szerinti csoportbeosztás sem, csak a 2 év alattiak vannak külön. Tanulóink a vegyes korosztályú csoportokban töltötték gyakorlatukat. Segítettem a balesetvédelmi oktatásukban, valamint az orvosi igazolások hivatalossá tételében. Közös voltunk ki a hivatalos okmányokat, amelyek szükségesek voltak, hogy a fenntartó engedélyezze az ott tartózkodásukat, munkavégzésüket. A korábbival ellentétben csak egy egyházi fenntartású intézmény bölcsődéibe kerültek a lányok, ez lényegesen megkönnyítette a bürokráciát, az engedélyezési eljárást.

A buszbérlet megvásárlása után a tanulók már egyedül mentek a gyakorlólhelyekre. Ez azért volt, hogy megtanulják az utazást. Az iskola rendelkezésemre bocsátotta az iskola autóját, tehát a fennmaradó napokon könnyen tudtam látogatni a gyakorlólhelyeket. Segítettem a nyelvi akadályok leküzdésében, mert tanulóink közül csak egy van, aki tanul franciául, a többiek angolul beszéltek. A

munkanyelv angol volt, de a francia munkatársak közül többen nem beszéltek jól angolul, külön kellett figyelni arra, hogy a tanulók beosztása olyan legyen, hogy angolul tudó tanár mellé kerüljenek. Élmény volt számomra, hogy a tanulóink könnyen kapcsolatot teremtettek a kicsikkel, közöttük nem volt nyelvi akadály, az versikék, énekek, és a testbeszéd jól működött. A lányok nagyon gyorsan bekapcsolódtak a tennivalókba, főleg a napi rutinba (öltöztetés, fürdőszoba, etetés, stb), valamint a játékba az udvaron, vagy a benti festésbe, betűtanulásba, egyéb foglalkozásokba. Már ottilétemkor részt vettek a kisgyerekek születésnapján, magyarul köszöntve őket, sőt még ajándékot is készítettek nekik. Ez megnyugtató volt, hisz azt bizonyították, hogy talpraesettek, szakmailag jók, tehát a beilleszkedésük könnyű lesz. Szerda délutánt ismét a partner iskolában töltöttük, ahol egy tanuló ismerkedési fórumon vettünk részt a francia iskolásokkal. Elsősorban mi meséltünk az iskolánkról, Magyarországról. De közben a francia diákok is beszéltek iskolájukról. Meglátogattunk gyakorló termeket, láttuk, hogyan készítik az ételt a bölcsődés korú gyerekek számára.

A tanulók munkaideje 16.30-ig tartott, így több órát teljesítettek, mint az itthoni képzési program bölcsődei összóraszámára. Ezért amíg kint voltam, kaptak egy szabadnapot, amit nagyon tartalmasan töltöttük el. A többi napon pedig délután szerveztünk szabadidős, kulturális programokat. A tengerpart bebarangolása mellett erődítményeket, első-második világháborús emlékeket, történelmi településeket, breton néprajzi szabadtéri múzeumot, prehisztorikus megalitokat, stb. látogattunk meg.

Esténként a közös vacsorafőzés után a napi élményeket beszéltük meg, a lányok pedig megírták a naplójukat. Mivel a tanulók önellátók voltak, minden este készítettek vacsorát. Ehhez a bevásárlásokban is segítettem, az első héten megvásároltuk az alapkészletet. Ez praktikus volt (autó), másrészt együtt tanultuk meg a megélhetési költség beosztását.

Az esti beszélgetések során jobban megismertük egymást (bár itthon is sokat találkoztunk, de az együtt élés más oldalról mutat be mindenkit). Segíteni tudtam a feszültségük oldásában, esténként gyakoroltuk az angolt, hogy másnap reggel könnyebb legyen, nyugodtabban menjenek dolgozni a lányok.

Hasznos volt a kinn tartózkodásom, újabb tapasztalatokat gyűjtöttem, bár már rutinosnak gondoltam magam. A gyakorlóléhelyek jók voltak, a tanulók sokat tanultak, össze tudták hasonlítani a nevelési-gondozási protokollt, annak különbségeit.

Összegzésként megállapíthatom, hogy nagy szükség van a kísérőre, megnyugtató a tanulóknak, de nagyon fontos a kinti partnernek is. A kísérőtanárral képviseli hivatalosan az iskolánkat, a szervezésen kívül a kapcsolattartás, monitoring is az ő feladata.